

Minnelied

De liefde doet veel brave jongmans zuchten
Als men door liefde wordt verleid,
Het is aan Theresia gebleken,
Zij woonde op't kasteel als dienstmeid.
Zij was alleen en ging den hof door wandlen.
Jonkheer Lowie die kwam haar tegemoet,
Hij deed aan haar zoo menigmaal zijn klachten,
Want haar schoonheid die trof zijn jong gemoed.

Hij sprak: "Schoon lief, gij zijt voor mij geboren,
Want uw schoonheid staat in mijn hert.
Zonder u was gewis voor mij geboren;
Toont mij uw liefde en oprechte min.
Ik zweer u trouw en 'k zal u nooit verlaten;
Ik zal u nemen tot mijn echte vrouw."
Zij sprak: "Jongman, stelt dit uit uw gedachten,
Want uw gelijke dat is een juffrouw."

In stilte bleven ze zes maanden leven,
In groote liefde tot malkaar;
Maar hij begon al langer hoe meer te beven:
Haar zwangerstaat die raakte zichtbaar.
Jonkheer Lowie ging dan zijn moeder vragen
Al met zijn oogen vol getraan:
"De dienstmeid komt mijn vleesch en bloed te dragen,
Ach moeder, laat mij met haar trouwen gaan."

Zijn moeder was vol hoogmoed aangedreven,
Joeg haren zoon Lowie de kamer uit;
Nu nam zij voor dit over haar te wreken;
Hooft, vrienden, wat een straf en wreed besluit:
Zij deed eenen dienaar bij haar komen;
Zij sprak tot hem: "Gij zijt een arme man,
Indien gij brengt de dienstmeid om het leven,
Dan krijgt gij hier van mij vijftig frank."

"Ik zal haar bij u in't bosch doen komen;
Dan zijt ge daar met haar alleen,
Dan moet gij haar grouwelijk vermoorden,
Luistert dan naar geen geklaag of geweent."
's Anderendaags moest zij den dienaar gaan roepen;
het arme meisje had dat niet verwacht
dat de juffrouw wilde eindigen haar leven
en aan den dienaar zoo wreed haar verkocht.

Hij is dan bij haar in't bosch gekomen;
Den dienaar greep zijn bijl zeer woedend aan.
Hij sprak: "arm schepsel, gij moet sterven;

Hier helpt er geen klagen aan.”
Het arme meisje viel op hare knieën,
Sprak: “Dienaar, ziet toch wat gij doet,
Ik bid u, wil mij het leven sparen;
Spaar toch jonkheer zijn eigen vleesch en bloed.”

Indien gij mij bezweert dat gij zult vluchten
En blijven uit de oogen der juffrouw;
Ik zal de zaak aan haar kenbaar maken,
Dat ik gebracht heb in veel druk en rouw.
Jonkheer Lowie kwam dit aanhooren;
Zijn lief was weg, en hij was diep bedroefd;
Hij riep: “Adieu mijn valsche ouders,
Ik neem den dienst al bij de scheepsoldaat.”

Naar zes jaren op de zee verdwenen,
Kwam hij weer dezelfde straat,
Een arm heer die uit 't schip kwam getreden,
Een arm kind die hem om een aalmoes vraagt.
“Ach Mijnheer, wil mij toch wat geven;
ik zorg voor mijne zieke moeder teer.”
Hij sprak: “Hebt gij dan geen vader
Die zorgt voor uwe zieke moeder teer?”

Hij sprak: “Wil mij uw moeder wijzen.”
Door hulp van god zoo wierd zij gered,
Nu bracht het kind zijn iegen vader
Bij de moeder aan het ziekbed.
Hij sprak: “Mijn Thresia, zijt gij nog in leven!
Gij wordt door uwen minnaar weer gegroet.
Nu wil ik dadelijk mijn ouders vragen;
Gij zijt mijn kind, mijn eigen vleesch en bloed.”

De liefde doet veel braven jongmans zuchten...